

ԱԶԱՏ ՔԱՅԼ

ԳՐԱԿԱՆ ԺՈՂՈՎԱԾՈՒ

Բ. ԳԻՐՔ

ԱԼԷԿՍԱՆԴՐԱՊՕԼ

Եպարան Յ. Սանոյեանցի

1915

APM.
2-468-22

24 MAY 2009

PMY

12 OCT 2009

8(082)

Կ-22

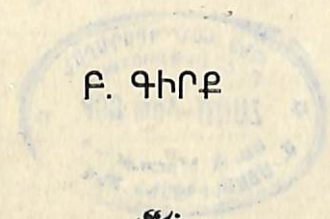
ԱԶԱՏ ՔԱՅԼ

8/7

ԳՐԱԿԱՆ ԺՈՂՈՎԱԾՈՒ

Բ. ԳԻՐՔ

ԱԼԷԺՍԱՆԴՐԱՊՈԼ

Տպարան Յ. Սանոյեանցի

1915

39832-63

Ա Մ Ա Ռ

Քո աչքերը թոյլ խփում են ծաղկանց պէս,
 Քո շրթները համբուրելու են պատրաստ,
 Անյայտ ճամբով սիրտս են սանում զէպի քեզ -
 Նայածքներիդ կանչումները ջերմ, անսասնո:

Սրտիս համար նոր ծաղիկներ են ցանում
 Քո աչքերի կրակները անչափ մութ,
 Մտորմունքդ է նշոյլներով ծիծաղում,
 Որպէս քնքոյշ, դեռ չըրուրած վարդը խուփ:

Քո հեռաւոր բնութանքները ինձ գրկած
 Երազում եմ, որ քեզ հետ եմ զգիւկում,
 Կուգեմ լինել քո համբոյրով համբուրած,
 Ծիծաղներէդ մարմնիդ ձայնն եմ ես զգում:

Նայածքներիդ կանաչումներն են ջերմ, անսասնո
 Պատահանիս դու անհանգիստ կընայիս,
 Քո շրթները համբուրելու են պատրաստ,
 Քո աչքերը թոյլ խփում են ծաղկանց պէս:

Դէնդի

ԱՄԱՌԻԱՅ ԳԻՇԵՐՆԵՐԻՑ

Ես սիրում եմ այս մութի մէջ սիրել քեզ,
Դու մութի մէջ չես ամաչում իմ սէրից.
Դու լինում ես անչափ անզուսպ, տարփակէզ,
Սէր է բուրում քո չճշմարտ մաղբորից:

Յուզղուհներդ աւելի շատ են բուրում
Այս մութի մէջ, ուր սիրում եմ սիրել քեզ.
Միկնայն է թէ այն լոյսէ աշխարհում
Մէկ ենք դառած, թէ հիռու ենք դուն ու ես:

Ես սիրում եմ այս մութի մէջ սիրել քեզ,
 Մութի մէջ է, որ չես լինում ամօթխած:
 Զրեօսելով դու ասում ես, որ կուգես
 Լինել սիրոյս համբոյններով համբուրած:

Դէնդի

D O L O R

Даль безгранична!.. Тебя больше нѣтъ, но вспоминая бывшее, только вспоминая, я жажду тебя!..

Parian

1

Երեկոյեան տխուր միտաշարը պատեց չորս
դին...

Երկինքը տխրեց և արտասուեց՝ մեռնում էր նրա սիրահարը պալծառ, մեռնում էր արևը ռակելառ...

Սիրտս էլ էր տխրում, նա էլ էր արտասուում,
մեռել էր նրա սկզբը, նրա հաստի հանդանակը...

Բայց երկինքը կըլուսուորեն շատով աստղերը
անհամար, իսկ արտիս մէջ, ոչ մի աստղ չի փայլի
այլևս:

11

Ո՛հ, եթէ ես բանամ սիրտս քո առաջ, դու կը սարսափես ու կըզարչուրես: Ասա ինձ, արդեօք դու տեսն՞լ ես արեածագին, արևի լուսով լուսաւորւած ամպերը... Ասա ինձ, գու գիտես թէ ինչպէ՞ս է ժպտում մահամերձ հիւանդը իր վերջին ժամին... Տեսել ես թէ ինչպէ՞ս է արեւ լալիս...

Սրտիս մէջ անծայր ու անսահման թախիժ կայ,
բայց այդ թախիժի մէջ կայ մի նեղ շաւիղ, մի կաթնա-
դոյն ուղի, որ տանում է գէպի քո սիրոյ մենաստա-
նը ախուր, ուր լուս հեծեծում են խօսքերս մերժ-
ւած...

III

Ես աղօթում էի... Ես աղօթում էի քո բախտի,
քո սիրոյ, քո երջանկութեան համար...

Աղօթում էի Աստծուն, որ Վատէ քո բախտի
ջահերը պայծառ, որ լուսաւորէ ուղիները քո սուրբ...
Որ դու բախտաւոր, կենսութեամբ ու խաղաղ լինես,
որ ինձ մոռանաս...

Որ ոչ մի յիշողութիւն, ոչ մի կասկած չըլլար
վէ հանգիստը սրտիդ, որ դու ինձ մոռանաս, մոռա-
նաս ընդմիջում...

Եւ ես աղօթում էի քեզ համար...

IV

Բայց մի՞թէ ես չեմ կարող մոռանալ քեզ...
Ոչ... Հազար ու հազար անգամ ոչ... Ես պէտք է
տանջւեմ, ես գիտեմ տանջուի... Մանուկ օրերից ես
սովորեցի ծածուկ լաց լինել և ազատ ժպտալ, մա-
նուկ օրերից ես սովորեցի ատել ու սիրել և միշտ
էլ սէրը չի կարողացել ոչնչացնել իմ մէջ եղած ա-
տելու ցանկութիւնը...

Մանուկ հասակից ես անսովորմարդ դարձայ:
Այժմ ես պէտք է տանջւեմ, որովհետեւ գիտեմ տանջ-
ւել ու շատ եմ տանջուի...

V

Դու ինձ համար մի փոքրիկ սիրասուն կատու
ես եղի, կապոյտ աչերով, խորամանկ ու խաբեբայ...

Ես շատ եմ փափայիլ քեզ, շատ եմ շոյել քո
փոքրիկ մարմինը, շատ եմ սիրել քեզ... Դու էլ շատ
ես խաղացել սրտիս հետ, սիրտս քեզ համար խա-
ղալիք ես չինիլ, իմ անգին կապոյտաչեայ կատուս,
շատ ես վիրաւորել ու արիւնոտել սիրտս, բայց եր-
բէք չես ուզեցիլ միանգամից վերջ տալ նրա տան-
ջանքներին քո մի կտրուկ հարւածով...

VI

Արդեօք ի՞նչ է սլացել ամպերի այն կողմը, ի՞նչ
է տեսել արեւին լուսնի մօտ, ի՞նչ է ուզեցիլ լաց լի-
նիլ արեւի սիրուց, բայց չի կարողացել, ի՞նչ է գրկել
երկինքը կապոյտ...

Այդ բոլորը արել եմ ես... Ես սլացել եմ նրա
սիրոյ ամպերի այն կողմը, ես տեսել եմ նրա օրտի
խաւարը անթափանց, ես տեսել եմ արեւին լուսնի
մօտ, երբ արեւը պայծառ էր, իսկ լուսինը գունատ...

Ուզեցի եմ լաց լինել նրա սիրուց այրւած,
բայց չեմ կարողացել, որովհետեւ նրա ժպիտը արեւից էլ
պայծառ և ուժեղ, քարացրել է արցունքներս աչե-
րիս մէջ և հիմայ ես քար աչերով եմ նայում աշ-
խարհին...

Ես գրկել եմ նրա աչերը իմ սիրոյ թևերով,
պայծառ եթերի մէջ, ես գրկել եմ երկինքը կապոյտ...

Հստակ համ զանգերի զողանջը տխուր ու միա-
լար, զանգերը լալիս են, զանգերը արտասուում են...

Շուտով կըթաղեն մի թախծոտ ու մերժված
սիրտ, կըծածկեն նրան մերժված սիրոյ մոխիրնե-
րով, մերժված սիրոյ փշրանքները նրան հողակոյտ
կըկաղմեն, իսկ անգուլթ աղջկայ վերջին մերժումի
խօսքերը ծանր քարի պէս կըճնշեն նրան... Կըթա-
ղեն նրան...

— Բայց նա չի մեռնի...

Ընթերցող մեռնում է անհուն եթերում ընկնող
աստղը, միթէ մեռնում է զողանջը զանգի, անա-
պատի աւազը, արեւը պայծառ...

Ո՛չ...

Ձի մեռնի և սէրը, սիրոյ անէծքը, հաւատը
սիրոյ, սիրտը մերժվածի...

Շարիֆազ.

* * *

Ոտքերիդ տակ իմ խօսքերս են տրորւած
Դաշարիքի ծաղիկների նմանալ,
Որոնց անփոյթ տրորել են չարացած
Բիւր զօրքերը արշաւելու ժամանակ:

Ինչ չքնաղ ես դու այս մթնում, այս պահին
Երբ խօսքերս են ոտքերիդ տակ տրորւած.
Հապտերները մի քիչ յետոյ կըվառնին,
Մի ինչ որ անդ դաշնամուրն է գաղաղւած:

Իմ սիրոյ դէմ դու կանգնել ես մայթերում,
Հապտերները հետզհետէ վառւեցին.
Ինչ որ մի անդ ավստում ես ու տխրում,
Որ մերժված է մէկը հիմայ, այս պահին:

Դէնդի

ԳԱՐՆԱՆ ԵՐԵԿՈՅ

I

Ծաղիկներն այնպէս զւարթ են այսօր
 Այնպէս պայծառ են աստղերը բոլոր.
 — Ուզում եմ այսօր եւ քեզ հանդիպել,
 Ուզում եմ քո սուրբ շորերը շոյել...

Կարմիր վարդերի թերթիկներն այնպէս
 Քրկող են այսօր—համբոյրների պէս
 — Ուզում եմ քո սուրբ շորերը շոյել,
 Ուզում եմ կարմիր շրթերդ համբուրել...

II

Հեղ ծաղկանց պէս դու նստել ես ինձ մօտ,
 Այնպէս զւարթ ու երջանիկ ես այսօր.
 — Լուռ ժպտում է սիրտս հիւանդ ու ցաւօտ
 Այնպէս գթոտ ու բարի ես դու այսօր...

Մութն է իշխում լայն ու կապոյտ դաշտերում
 Շրթունքներդ այնպէս նազով են փակւում,
 Հեղ ծաղկանց պէս դու նստել ես ինձ մօտ,
 — Լուռ կը հանգչին թախծոտ աչքերդ աղօտ...

Նանսպետ Աիրիկեան

*
* * *

Հեռուոր, մենաւոր մի երկրում
Մենք իրար փողոցում պատահանք,
Ես մենակ, դու լռիկ ու տրտում
— Նայեցինք, ժպտացինք ու անցանք...

Ու մի օր մենք կրկին հանդիպանք
Էլ իրար հետեանք, չնայինք,
Յիշեցինք հին ցաւերն ու պատրանք,
— Յիշեցինք, տխրեցինք ու լացինք...

Բայց անցան ժամանակ, տարիներ
Ու նորից մենք իրար պատահանք,
Բացեցին նորից հին սաւերներ
— Նայեցինք, յիշեցինք, մոռացանք...

Շահկազ

ՄԻ ՕՁԵՂԷՆ ԿԻՆ ԿԱՐՄԻՐ ԱՉՔԵՐՈՎ

(Կոյրի յուշատետրից)

Ո՞վ է տեսել արևի տակ կարմիր ծովը այրե-
լիս: Ո՞ւմ աչքերն են կուրացել օձեղէն կնոջ արև
հայեացքից, ինչ սիրան է այրել նրա այրող բոցե-
րից:

Ես գնում էի հրավառ ժայռերի միջով, բարձ-
րանում էի մերկ լեռների գագաթներին ու նորից
գնում էի ժայռերի միջով ու մութ-մթութեան մէջ,
դիշերային մթութեան մէջ, ես լսում էի վայրի
կառունների ճիչեր, գաղաղների և վագրերի խուլ ու-
նոցներ...

Երկիրքը ամպամած էր ու անարկու: Ես քայ-
լում էի օձերի ու կարիճների միջով, անցնում էի
խոր անդունդների վրայով ու հանգստանում էի ա-
րևակէզ, լայն որջերի մօտ:

Եւ իմ առջևից սողում էին օձեր ու իժեր,

հրգում էին հազարաւոր վայրի գաղաններ ու պարում էին բազմազան կապիկներ...

Եւ գողում էի սոսկումից ու առաջ էի ընթանում տխուր ու տարտամ...

Բայց յանկարծ լուսաւորւեց երկինքը և հսանձայր հեռուներից լսեցի մի անսւշ այգերգ ու նայեցի գէպի հեռուները լուսեղէն, հեռուները—որտեղից լսւում էր այն հրեշտակային երգը և Ասուած իմ... Եւ տեսայ լուսափայլ ու հրեղէն մի կընտջ,—յուկինթէ կարմիր աչքերով .. Հազար շողք ու հազար ձև ունէին նրա աչքերը այրող ու կարմիր, կարմիր—ինչպէս արևահար ու բոցավառ աւազը անապատի, ինչպէս փայլահերթի կրակները բոցածե, ու այրող—ինչպէս արևը ոսկեղէն ու հօր:

Նա մերկ էր... նրա ոսկէ մարմնի վերայ, վառւում էին զեղեցկութեան հազարաւոր հրապուրանքներ:

Արեւի պէս ոսկէվառ մազերը ծփծփում էին նրա օձեղէն մէջքի վրայ...

Բազմազոյն օձերը ու իծերը իրենց թիւնաւոր շրթունքներով, կարօտալառ համբուրում էին նրա կարմիր շրթունքները պայծառ, մարմինը հրավառ ու նորարողութիւն կուրծքը բացալառ, կարօտալառ համբուրում էին նրան և այրում, մոխրանում էին...

Վազերը անձայր հեռուներից նայում էին օձեղէն կնոջ ոսկէ մարմնին ու հիանում էին, նրա գե-

ղեցկութեան հազարաւոր հրապուրանքներով...

Նա կրակից, հօր արեւից էր ծնւած:

Արևառ Ժայռերը, բազմազոյն օձերը և իծերը, վայրի վազերը և խոր անդունդները այրւում էին—կարմիր ծով դարձած, այրւում էին նրա հրավառ ու բոցավառ ոտների տակ:

Նա այրում էր օձերին ու իծերին, նա օձեղէն էր ու թիւնաւոր, թիւնաւոր—որովհետև սիրում էր, բայց այրում...

Նա ինձ էր նայում ու մի անսւշ երգ էր երգում, կարօտի և երազների երգերից էր երգում ու ինձ սիրոյ անուրջների գիրկն էր հրապուրում:

Իմ սիրտը սիրում էր մօտենալ նրան, սիրում էր մօտենալ ու համբուրել նրա աչքերը կարմիր, կարմիր—ինչպէս արևահար, վառ աւազը անապատի, ինչպէս արևի վերջալոյսը կարմիր, իմ սիրտը սիրում էր համբուրել նրա աչքերը այրող, այրող—ինչպէս արևը ոսկէվառ ու հօր...

Յեւ մօտեցայ նրան, համբուրեցի նրա աչքերը կարմիր, բայց աւազ, իմ աչքերը այրեցին, կուրացան ու մոխիր դարձան...

Եւ եմ տեսել արեւի տակ կարմիր ծովը այրելիս, իմ աչքերն են կուրացել նրա արև հայեացքից ու իմ սիրտն է այրել նրա այրող բոցերից:

Ու այժմ կուրացած ու այրած, մութ-մթնում

մուրուած առաջ եմ ընթանում և իմ սրտի կարմիր
արևն եմ փնդրում, այն օձեղէն կնոջ կարմիր,
միր աչքերն եմ փնդրում...

Բարոք

Ա Ն Ծ Ա Ն Օ Թ Ո Ի Հ Ո Ի Ն

Ես քեզ չեմ տեսել լալով, տխրելով,
Ես քեզ չեմ տեսել արցունք թափելով.
— Ես քեզ տեսել եմ պայծառ ու անդարդ
Ես քեզ տեսել եմ ուրախ ու զւարթ...
— Իմ այս խեղճ կեանքում ես շատ եմ տեսել
Բախտաւորներին քեզ հետ խօսելիս,
Շատ եմ ցանկացել բախտաւոր լինել,
Բայց միշտ տխրել եմ ես քեզ տեսնելիս...
Ես քեզ չեմ տեսել լալով, տխրելով,
Ես քեզ չեմ տեսել արցունք թափելով.
— Ես քեզ տեսել եմ պայծառ ու անդարդ
Ես քեզ տեսել եմ ուրախ ու զւարթ...

Անցորդ

Ա Չ Ե Ր

I

Բարձր... Բարձր...

— Ես կանգնած էի բարձր սարերից մէկի գա-
զաթին, կապոյտ երկնքի տակ: Ես նայում էի դէպի
երկնային հեռուները կապոյտ:

Յանկարծ... ես տեսայ...

— Ինչո՞ւ անթափանց խաւարը չըպատեց չորս
կողմս, ինչո՞ւ աշխարհը չըամաչեց երկնքից: Ինչո՞ւ
աստղերը չըլացին ցաւից...

Երկինքը քար է կապոյտ, արցունքը ջուր:

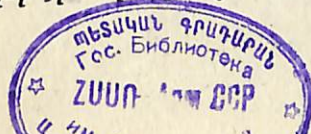
Այնտեղ, այնտեղ էր նա... Ես տեսայ երկն-
քում նրա աչքերը պայծառ...

II

Գիշեր էր...

Ես անտառումն էի... Չորս կողմս կտեսչ էր
ու ծաղիկ, չորս կողմս մութն էր ու խոնաւ:

Գիշեր էր անթափանց... Գունաւ էր անտառը...

39832-67

Աստղերը տխուր փայլում էին կանաչ թփերի միջից: Ես նայեցի նրանց և սառեցի...

— Ծառերի ծաղիկող ու բուրոց ծաղիկների մէջ, որոնց շուրջում ու համբուրում էր խելակորոյս գիշերային քամին, ես տեսայ նրա աչիւրը պայծառ, նրա աչիւրը պայծառ...

III

Ես երկնքումն էի:

Ես նրա յէտեից էի եկել, ես ծարաւում էի նրա սուրբ տեսութեանը, նրա թիւնաւոր, կենսատու խօսքերին, նրա երկնային հոգու տեսութեանն էի ծարաւում...

Նայում էի ես մեր աշխարհի վերայ:

— Միթէ աշխարհը այսքան գեղեցիկ է եղել...

Յանկարծ... յանկարծ ցածրում ես տեսայ նրա կրակէ—կապոյտ աչիւրը պայծառ, նրա աչիւրը, աչիւրը...

IV

Այնտեղ, այնտեղ...

Ես քո յետեից եմ գալիս... Ուր էլ որ գնաս, կըզամ, կըզամ...

— Դէպի մթութիւնը քո պայծառ, լոյսերը քո սուրբ, երկինքը քո շղթայած:

— Կանգնիր...

Ձէ որ գիշերը լոյս է, արեւ՝ մութ:

Դու՝ բոլոր չար կոբերի Աստուծոյ ես միակ:

Դու՝ ընկած աստղերի համար մի նոր երկինք:

Դու՝ անառաքստ ու անկայան մի նաւ ես ազատ...

Դու՝ մի անարկու. փոթորկալից կռիւ, աստղերին տիրանալու ցանկութեան կռիւ...

— Կանգնիր...

Դու՝ սիրոյ ամբոց—մի լայն ու կատաղի ջրովէժ, ժայռերի ու բարափների մէջ:

Կըհասնեմ, կըզտնեմ...

Դու ինձանից—եւ դէպի քեզ...

Այնտեղ, ուր դու, դու՝ Օձ—Աստուած...

Դու ինձանից—եւ դէպի քեզ...

Կըհասնեմ, կըհասնեմ...

Խ. Ամիր.

Երևան

Կ Ա Ր Օ Տ

Ես Մարգ եմ...

Թրթռուն ցնորքների լազուր բեկերով, հանդարտ ու զգոյշ սլանում է դէպի եթերային տարածութիւններն անծայր—մարդկային հոգին: Իսկ այնտեղ, հեռու, շատ հեռու, մարդկային խիղախ ցնորքներից էլ բարձր թռչում եմ ես...

Թռչում եմ անգոյն եթերի միջից, կայծակների կատաղի որոտներից էլ անեղ, արեւի հոօր կրակներից էլ պայծառ, մարդկային այրիչ մաքից էլ աւրագ, թռչում եմ ես...

—Ես հողեղէն եմ...

Ես հղիլ եմ ցնորքների օդեղէն աշխարհներում, ուր ապրում են Հսկաները հրկնային, միկրոօրոնները խելացի և ուժեղ...

Ես տեսել եմ վառուղ աշխարհների կոիւր վերջին...

Աշխարհի լայն կրծքից դուրս եկած անքոցները, նրա կատաղի հառաչանքներն եմ լսել:

Սիրտս դադարել էր խփելուց .. Երկնային դեղեկութեան առաջ լռել էր սիրտս...

Այնտեղ տեսայ ես անմարմին, հրէշտականման կանանց, երկնային կանանց, որոնց աստածային գեղեցկութիւնից, Իրկինքը դողում էր ու յուզւում...

Նա թանձր մշուշի քողով ծածկեց իմ աչերից ամեն ինչ... Անցնում էին տարիներ, անցնում էին դարեր, բայց ես անմահ, թռչում էի դէպի վերջը անհունի—իսկ վերջ չկար...

Ես անմահ եմ, ես հողեղէնս... ես կարօտեցի իմ աշխարհին, ուղեցի լինել այնտեղ ուր ապրում է Հիւր—մարդը հողեղէնս...

Տեսնում եմ անհ, երկու անմեղ երիտասարդ հեռուն նայելով գնում են ուրախ, քաղցր ժպիտը դէմքերին, բարձր տալով իրենց յետեից մի փառքիկ լուցկու արկղիկ...

—Ախ, եթէ ես կարողանայի այնտեղից թռչել դէպի աշխարհը խարխուլ, մօտենալ անձանթ հղօրս, հարցնել...

—Ինչպէս ես ապրում, հղբայր իմ" և ըստանալ պատասխան. «Փառք Ամենակալուդ Արարչին»...

—Քնելուց առաջ չոքած աղօթել Աստծուն, անկեղծ ու մաքուր սրտով համբուրել կամացուկ ու քնքոյշ բարձերը փափուկ և լաց լինել ու հեկեկալ անվերջ, հեկեկալ այնպէս, ինչպէս ծղրտում է ծղրիտը անրախտ:

—Հոգով սլանալ հեռե... հեռե... Դէպի հր-
կինք, նրազել կապոյտ երկնքի մասին և յուսալ որ
վաղը կըտեսնեմ նրան լալով, կըտեսնեմ նրա ար-
ցունքները անապակ. .

Բայց այնտեղ, հեռե շատ հեռե, թռչում եմ
եւ, թռչում եմ անգոյն եթերի միջից, կայծակնեղի
կատաղի սրտաներից էլ ահեղ, արեւի հղօր կրակնե-
րից էլ պայծառ, մարդկային այրիչ մտքից էլ ա-
րագ, թռչում եմ ես...

—Ես հողեղէն եմ...

—Ախ, եթէ այս բոլորը լինէր մի երագ, մի
բոպէական ցնորաբոյր երագ...

Pariam

Բասեն

ԼՈՒՍԱԶԱՐԴ ԾԱՂԻԿՆԵՐ

Բանաստեղծը, իր հրավառ պարտիզում նստած
նայում էր նորարողութիւն աղջիկներին ու համբու-
րում էր ցնորաբոյր ծաղիկների թերթիկները լու-
սաղարդ:

Աստղաչեայ աղջիկները իրենց սուրբ թերթով
գրկում էին նրան, սեղմում էին ձիւնափառ կրծքե-
րին և կարօտաւառ համբուրում էին նրա շրթունք-
ները գունատ:

Յանկարծ տխրեց բանաստեղծը, նայեց լուսա-
ղարդ ծաղիկներին ու գունատեց: Սկանում էին
ծաղիկները լուսաղարդ ու տխուր թափւում էին
նրանց թերթիկները պայծառ...

—Հիւանդ է մէկը—խորհում էր նա իր սրտի
խորքում ու արտասւում էր լուռ:

Հեռաւոր մի երկրում մի աղջիկ էր թախծում,
մեհաւոր մի սիրտ էր մոխրանում, մի սիրտ, որ
սիրում էր բանաստեղծի աչքերը մութ...

Ան. Ուրիան

Թիֆլիս

ՕՄԱՐ-ԽԱՅԵԱՄ-ից:

ՔԱՌԵԱԿՆԵՐ

Գինի խմէ, վաղ թէ ուշ հող պիտի դառնաս.
Սիրածիդ, բարեկամիդ, ամենքին պիտի մոռանաս.
Քո սրտում ծածուկ պահիր այս դադարների,
Բացելու չէ նորէն չորացած ու թօշնած ծաղիկը:

Բախտաւոր սիրահարները փայլ չունեն
Մարտը կրակի պէս անգոյն ու սառն են,
Միայն նա է սիրահար, որ օր ու գիշեր
Անբուռն ու գունատ կը թափառէ ու չունի կեր:

Սաստիկ կարօտով կուծա առայ ձեռս
Հրեշտակս զւարթ կը խօսէր հետս,
Կարմիր շրթները ինձ մօտեցուց ու շշնջաց,
— Գինի խմէ Խայեամ, զի հող պիտի դառնաս:

Թարգմ. պարսկերէնից Ի. Գր.

Խմբագրեց՝ ԱՀՐԻՄԱՆ

ՀՀ Ազգային գրադարան

NL0168011

30701

28 1
1900

ԽՄԲԱԳՐՈՒԹԵԱՆ ԿՈՂՄԻՑ

*Ընդունուած են նիւթեր: Նիւթերը ուղարկել
տեւալ հասցէով:*

Александрополь, Пушкинская ул. П
плетня О. Казаряна.

Въ редакцію „АЗАТЪ КАЙЛЪ“

Ա. և Բ. գրքերը կարելի է ստանալ նոյն հասցէ